

Châu Thai Âm Kết

Contents

Châu Thai Âm Kết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9

Châu Thai Âm Kết

Giới thiệu

Thể loại: Sinh tử văn, nhiều couple, có chút ngược, trung thiên, HEEedit + Beta: QuétNhân vật: Từ T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chau-thai-am-ket>

1. Chương 1

Hôm nay là ngày mừng thọ Từ lão gia, gọi cả năm đứa con trai trở về. Con y thường xuyên phiêu bạt bên ngoài, ở trên giang hồ đều có chút ít thanh danh, làm Từ lão gia nội tâm đặc ý. Chỉ là mấy năm gần đây tuổi tác bọn họ dần tăng, cũng đã đến lúc lấy vợ sinh con, nhưng lại không chịu an ổn lo nghĩ, làm Từ lão gia sớm muốn có cháu bé thực lo lắng. Cho nên nhân cơ hội ngày hôm nay gọi mấy đứa con về, chính là muốn bàn tính về việc hôn nhân đại sự của bọn họ.

Từ lão gia dự định nên khai đao(bắt đầu) từ Đại nhi tử trước, trong bữa tiệc hỏi: “Y nhi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Từ Thanh Y cung kính trả lời: “Hai mươi lẻ bốn rồi, cha.”

Từ lão gia cảm khái: “Đã hai mươi bốn rồi nha! Cũng nên lấy vợ, nhớ năm đó lúc ta hai mươi bốn tuổi đã có người rồi.”

“Cha, hài nhi không có ý định kết hôn.”

“Lời này sao thế nói ra. Người hiện tại đã lớn như vậy, nhất định phải kết hôn.” Từ lão gia luôn luôn là người chuyên quyền độc đoán, căn bản mặc kệ nhi tử nghĩ gì, tiếp tục nói, “Nghe nói Đại tiểu thư Nam Cung thế gia đã thích người từ lâu. Nha đầu kia ta đã gặp qua, chẳng những xinh đẹp, mà còn ngoan ngoãn hiem có, vi phụ thập phần yêu mến. Mấy ngày nữa người phải qua nhà họ đưa sính lễ, quyết định ngày thành hôn.”

Thấy phụ thân căn bản không để ý ý nguyện của mình, Từ Thanh Y có chút bối rối, lớn tiếng nói: “Cha! Hài nhi không muốn lấy nàng!”

Hai mươi năm lần đầu tiên bị người khác cự tuyệt, Từ lão gia tính tình vốn không tốt không nhịn được, hỏa bốc tới đầu, rống to: “Cái gì! Người lập lại lần nữa!”

Tuy trong lòng có chút sợ hãi lửa giận của phụ thân, nhưng Từ Thanh Y vẫn kiên định trả lời: “Hài nhi không muốn lấy nàng!”

“Không muốn lấy người cũng phải lấy!”

Mắt thấy phụ tử hai người cãi nhau, mấy huynh đệ còn lại hai mắt nhìn nhau, không biết nên như thế nào cho phải.

Bị bức đến không có cách khác, Từ Thanh Y khế cắn môi, ‘đông’ một tiếng quỳ xuống đất, đỏ mặt nói: “Hài nhi.....Hài nhi không thể lấy! Hài nhi đã có người để yêu, kiếp này chỉ nguyện thành thân với hắn.”

Từ lão gia nghe xong lời này lửa giận liền giảm đi vài phần. Tuy rằng lúc ấy hôn sự chính là do cha mẹ mai mối, nhưng nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, tự định chung thân đại sự cũng không còn ít. Nhi tử chỉ cần chịu thành thân, để cho y được ấm cháu, lấy nữ tử nào về làm vợ cũng không quan trọng.

“Người mau mau mang nàng đến gặp ta, nếu là nữ tử tốt, ta liền đồng ý, các người mau chóng thành thân.”

Từ Thanh Y nghe vậy trên mặt nửa điểm cao hứng cũng không có. Trầm mặc hồi lâu, mãi đến khi phụ thân một lần nữa thúc giục, cậu mới ngoan tâm, rớt cục mả miệng: “Cha, người ta yêu là một nam tử.....”

“Cái gì!” Từ lão gia nghe vậy thực sợ hãi, mấy đệ đệ cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu.

Nghe thấy trưởng tử đoạn tụ chi tịch(thích nam nhân), lửa giận vừa mới được dập tắt của Từ lão gia vội nhanh chóng bùng lên, chấy so với lúc trước càng vượng, y cả giận nói: “Người là cái đồ nghịch tử, sao có thể làm ra việc mất mặt này, người lập tức cùng người kia nhất đao lưỡng đoạn (cắt bỏ tình cảm)!”

Nghe câu lệnh cường chế phá vỡ đôi uyên ương này, Từ Thanh Y lại rất bất chấp, khế cắn môi hạ quyết tâm nói: “Hài nhi trong bụng đã có cốt nhục của người nọ, mối quan hệ này không dứt được nữa.”

Từ Thanh Y lời nói kinh người, phụ tử năm người nhất thời đều sửng sờ tại chỗ. Đường Đường là một nam tử lại nói mình mang thai, nghe thì thật buồn cười, nhưng không ai ở đây cười được. Trong giây phút đó, cả gian phòng tĩnh lặng đến khủng bố, biểu tình trên mặt mọi người phần lớn có chút quái dị. Từ lão gia toàn thân run rẩy, cũng không biết là tức giận hay là kinh hãi, trên mặt lộ ra biểu tình kỳ quái. Từ Lăng Sương và Từ Thanh Sơn không hẹn cùng sờ sờ bụng mình, trên mặt hiện ra một biểu tình kỳ quái. Từ Hàn Tự biểu tình cũng có chút kỳ quái, quay sang nhìn phụ thân ở bên cạnh đang kinh ngạc đến ngây người, không nói gì. Chỉ có Từ Phượng Vũ là thuần khiết chần chừ, cậu nghi ngờ hỏi: “Đại ca, người đang nói giỡn sao? Nam nhân sao có thể mang thai?”

Từ Thanh Y cũng không biết tại sao chính mình thân là nam tử lại có thể mang thai, thật sự không có cách nào trả lời vấn đề của đệ đệ. Trùng hợp lúc này Từ lão gia cuối cùng cũng từ khiếp sợ định thân trở lại, nhẹ giọng nỉ non: “Mang thai? Mang thai? Người mang thai! Là tên hỗn đản nào làm nên cái chuyện tốt này!”

Tiếng lầm bầm dần dần biến thành gào rú, mọi người đều chết đứng tại chỗ, bọn họ không ngờ Từ lão gia lại tin vào lời nói có phần khó tin của nhi tử. Lúc này Từ lão gia lửa giận tăng vọt, chỉ muốn bắt lấy tên hỗn đản đã làm cho đại nhi tử của y như thế.

Từ Thanh Y thấy vẻ mặt đầy sát khí của phụ thân, nào dám nói ra đối phương là ai, chỉ mong phụ thân bớt giận, sau đó mới có thể thành toàn cho mình. Cậu cầu khẩn nói: “Hài nhi tâm ý đã quyết, không có ý hối cải! Mong phụ thân thành toàn.”

“Người tên nghịch tử này! Còn nói lời đáng thẹn như vậy! Xem ta đánh chết người!”

Từ lão gia lửa giận tựa bão táp, rút lấy chiếc roi vàng bên hông, hướng tới trường tử mà vung roi. Từ Thanh Y võ công tuy cao hơn phụ thân, nhưng là mình sai trước, lại bị ngăn cản bởi hiếu đạo mà không dám động thủ, chỉ có thể lựa chọn bị động nhận roi. Cậu không dám tránh né, chỉ có thể dùng chân khí bảo vệ bụng, mong hài tử bình an vô sự vượt qua cửa này. Mấy người khác thấy phụ thân nội tâm, nội tâm có phần e ngại. Theo sự ăn ý từ nhỏ, mấy người liếc nhau một cái, cùng lúc lại gần người phụ thân đang nổi giận. Bốn huynh đệ phân biệt ôm lấy hai chân cùng hai tay của phụ thân, làm Từ lão gia không thể xuống roi.

“Thả ta ra!” Từ lão gia bị ôm chặt tứ chi tổng to. Y không thể tưởng được mấy đứa con y có thể đồng tâm hiệp lực cản trở chính mình. Dưới cơn thịnh nộ y mất đi lý trí, dùng sức phất tay đá chân thoát khỏi bốn nhi tử, khiến bọn họ hung hăng ngã trên mặt đất

“A a a a ~” Tam thiếu gia Từ Thanh Sơn hét lên một tiếng, ôm bụng lăn trên mặt đất. Cậu bị phụ thân đạp một cước vào ngay bụng, trong bụng dấy lên một trận đau đớn phiến giang đảo hải, tựa như có người dùng dao đâm vào ruột cậu. Máu tươi nhuộm đỏ quần, cả thân dưới của cậu là một vũng máu.

“Sơn nhi, người làm sao vậy?” Bị tiếng kêu thảm thiết làm cho bừng tỉnh, Từ lão gia khôi phục một phần lý trí, vô cùng đau lòng chạy tới đỡ cậu.

“Nhanh, nhanh đi thỉnh đại phu!”

Nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương của Tam ca, Từ Hàn Tự chẳng quan tâm đến đau đớn lúc ngã sấp xuống của mình, vội vã đứng lên chạy đi tìm đại phu. Ở một góc tường khác cùng với Từ Thanh Sơn đang kêu đau, Từ Lăng Sương ôm bụng há mồm thở dốc, mồ hôi trên trán tuôn như mưa. Bụng hấn đau đến lợi hại, nội tâm cũng phi thường sợ hãi. Chỉ là tính tình hấn mạnh mẽ hơn, không chịu mất mặt như Tam đệ, cắn răng cố nén tiếng rên rỉ xuống. Mặc dù hấn cố nhịn đau, nhưng không thể che hết được biểu lộ đau đớn trên mặt cùng máu đang chảy ra từ thân dưới. Từ Phụng Vũ đứng bên cạnh hấn, sau khi đứng lên định kéo hấn đứng dậy, không ngờ lại thấy một màn như vậy, kinh hô: “Nhị ca, người làm sao vậy? Người chảy rất nhiều máu! Cha, Nhị ca cũng bị thương!”

Từ lão gia không thể ngờ nhi tử thân thể cường kiện lại không chịu nổi lực hất của mình, đều bị trọng thương. Trong lòng y vừa tức giận vừa hối hận, càng hận tên đầu sỏ đã làm to bụng trường tử của y.

Hai đệ đệ bị chính mình liên lụy làm bị thương, trong lòng Từ Thanh Y thức áy náy, cũng bất chấp tiếp tục quỳ xuống thỉnh tội, vội vàng chạy tới bên người Tam đệ đang kêu đau.

“Cút! Người cái tên nghịch tử này! Còn sợ hại người chưa đủ!”

Từ lão gia thấy bụng cậu liền giận, tát một cái đến lệch mặt cậu. Từ Thanh Y ôm lấy gò má nóng tựa hỏa, tự trách trong lòng. Nói cho cùng, hai đệ đệ đều là bị cậu liên lụy, tuy bị phụ thân trách phạt, cậu sao có thể rời đi lúc này? Cậu e ngại phụ thân đang tức giận nên không dám lại gần Từ Thanh Sơn, liền chuyển sang xem Từ Lăng Sương.

Thảm trạng của hai đứa con trai làm Từ lão gia vô tâm làm khó trưởng tử, đánh một bạt tai làm y hơi hả giận, việc này cứ để lại, sau này sẽ tính sổ.

2. Chương 2

Không lâu sau, một vị lão đại phu tóc trắng xóa bị Từ Hàn Tự vội vàng kéo vào cửa, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra liền bị đẩy xuống trước mặt Từ Thanh Sơn. Từ lão gia hận nhất là đại phu, đặc biệt là đại phu trẻ tuổi, cho nên y đặc biệt mời một vị đại phu nổi tiếng tuổi quá hoa giáp (qua sáu mươi tuổi) về phủ. Ở

gần đó để thuận tiện cứu người, nếu ra bên ngoài phủ mời người thì sợ sẽ chậm trễ. Lão đại phu kéo tay Từ Thanh Sơn lên xem mạch, đôi mắt híp của lão đột nhiên trừng lớn hơn cả chuông đồng, bộ dạng chấn kinh quá độ.

“Trần đại phu, Sơn nhi rốt cuộc là làm sao vậy? Người nói gì đi chứ!”

Thấy bộ dạng lão như vậy, Từ lão gia còn tưởng nhi tử có chuyện gì lớn, sốt ruột ép hỏi lão. Lão đại phu bị tiếng hô của Từ lão gia làm cho bưng tỉnh, lập tức thu lại sự kinh hãi sờ lên cổ tay Từ Lăng Sương. Mạch của hai huynh đệ có chút tương tự, rồi lại bất đồng thật lớn. Lão bình tĩnh lại, ổn định một mảnh tâm hồn loạn, đem hai tay run rẩy sờ lên bụng Từ Lăng Sương. Mấy phụ tử ở bên cạnh thấy lão đang kiểm tra miệng vết thương, cũng không quá để ý, mặc lão cởi quần áo Nhị thiếu gia, lộ ra dây lưng trắng buộc bên hông. Lão đại phu đem dây lưng cởi bỏ, chiếc bụng tròn trịa trong nháy mắt bật lên, bụng trong khoảng khắc to ra không ít, lộ ra một đường vòng cung mượt mà, giống như phụ nữ có thai bảy tám tháng.

“Người, người, người, bụng người.....”

Từ lão gia sợ hãi không ít, lắp bắp nói không ra lời. Y hôm nay đã chấn kinh quá nhiều, đại não có chút không chịu được. Y chỉ tay vào cái bụng cao ngất của nhi tử, đầu ngón tay run rẩy, bộ dạng chuẩn bị té xỉu. Mấy vị thiếu gia cũng giật mình, nội tâm mỗi người rung động. Chỉ có lão đại phu lộ ta vẻ mặt ‘quả nhiên là thế’, hướng lão gia báo cáo: “Nhị thiếu gia là bị đánh đến suýt sinh non, Tam thiếu gia có hiện tượng hoạt mạch, hài tử sợ không giữ nổi.”

Sáu người nghe vậy đều sững sờ tại chỗ, Từ gia chẳng những Đại thiếu gia dùng thân đàn ông hoài thai, bây giờ ngay cả Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia trong bụng đều có cốt nhục, thật sự làm mọi người không thể không kinh sợ.

Lão đại phu sống hơn nửa đời người chưa bao giờ thấy qua chuyện nam nhân mang thai, hôm nay liên tiếp gặp phải hai lần, có thể nào không sợ hãi. Đáng thương lão đã già như vậy còn gặp phải chuyện kinh hãi, thật sự đáng thương. Lão đại phu tuy sợ không ít, nhưng là thầy thuốc tâm phụ mẫu, người không thể không cứu. Lão chỉ huy hai vị tiểu thiếu gia đem hai dụng cụ (đàn ông có bầu) đặt lên giường, một bên đỡ để cho Nhị thiếu gia, một bên quan sát tình hình Tam thiếu gia. Lão đại phu hai đầu bề bộn, hai huynh đệ một người sinh non một người sinh lưu (thai nhi chết trước khi sinh), không biết nên chú ý bên nào.

Từ Thanh Sơn bụng đau như xoắn, hạ thể máu chảy như rót, mắt thấy hài tử không thể giữ nổi. Cậu cầm lấy cổ tay đại phu, đau khổ cầu khẩn người duy nhất có thể giúp mình.

“Ngô..... A..... Cầu, cầu người..... Giúp ta..... Bảo trụ hài tử..... A a.....”

Lão đại phu thương cảm nhìn cậu, hôm nay cho dù lão muốn giúp cậu bảo trụ hài tử cũng không đủ tài cán, chỉ có thể an ủi một phần.

Theo sự chuyển dịch của thời gian, một khối huyết nhục xẹt qua tràng đạo Từ Thanh Sơn, sắp phá tan cục mô. Từ Thanh Sơn ý thức được đó là gì, khủng hoảng kẹp chặt hai chân lại, dự định ngăn cản bị kịch phát sinh. Lão đại phu thấy động tác phí công vô ích của cậu, thở dài mở rộng hai chân cậu, để khối huyết nhục chảy ra, rơi xuống chiếc giường đã máu tươi đầm đìa.

Từ Thanh Sơn giãy dụa ngồi dậy nhìn đồng huyết nhục mơ hồ kia, nhào tới ôm vào trong lòng. Cậu tuyện vọng khóc, không có hài tử, y sẽ hận ta, không quan tâm ta.....(hảo đáng thương a =()) Từ Thanh Sơn sau khi đẻ non thì thể hư, tinh thần lại bị kích thích, khóc không lâu liền hôn mê. Lão đại phu thấy cậu không còn trở ngại, liền chuyển tâm sang bên kia.

Từ Lăng Sương vẫn cố nén không kêu thành tiếng, chờ khi đau nhức đến cực điểm mới ‘hừ hừ’ hai tiếng. Hấn thân là đàn ông, tuy hoài thai sinh tử giống nữ nhân, nhưng lại không chịu la to như nữ nhân. Do vừa rồi đại phu mãi lo cho Từ Thanh Sơn, nước ối của hấn đã vỡ. Hạ thể ướt một mảnh, giống như cảm giác không khống chế được làm hấn cảm thấy thẹn. Nhưng tâm hấn kiên định, sao có thể vì một chút đau đớn cùng cảm giác hổ thẹn đánh bại? Hấn cũng không hối hận thừa nhận thống khổ ngày hôm nay, hấn cũng không hối hận yêu người thiếu niên đơn thuần kia.

Sự cường hãn kiên định của hấn làm lão đại phu cảm thấy khâm phục, nữ nhân sinh sản đều là hô lớn gọi nhỏ, nào có an tĩnh như vậy, cái này cần lực nhẫn nại cường đại đến cỡ nào!

Quá trình sinh sản dị thường thuận lợi, Từ Lăng Sương mặc dù sinh con, nhưng hẳn có đủ tinh tảo, thai nhi vì không đủ tháng nên hình thể còn nhỏ, hơn nữa vận khí không tậ, không đến ba canh giờ liền bình an sinh hạ hài tử.

Sau khi xử lý tốt hai huynh đệ, lão đại phu thở dài một hơi, trong hai dựng phu cuối cùng bảo vệ được một cặp. Lão sống đến gần này tuổi, hành nghề y bốn mươi năm, giúp nam nhân đỡ đẻ như một cô nương, lão thực sợ đến muốn đứt tay, hiện tại cuối cùng đã có thể an tâm. Lão đại phu tuổi không còn nhỏ, liền tiếp bận rộn một ngày quả làm cái thân già khom của lão có chút ăn không tiêu, hiện tại mọi việc đã xong xuôi liền trở về nghỉ ngơi.

3. Chương 3

Từ sau khi biết chuyện ba đứa con đều có chữa, Từ lão gia tựa như một cây cọc gỗ đứng đơ tại chỗ. Nghe tiếng kêu thảm thiết liền tiếp của hai đứa con trai trong phòng, tâm y càng loạn như ma.

Tình cảnh này làm y nhớ tới chuyện cũ hơn hai mươi năm trước. Khi đó y vừa mới ra giang hồ không rõ sâu cạn, đắc tội một vị cao thủ hắc đạo, trong lúc đánh nhau cùng hắn đã bất hạnh làm trọng thương chính mình. Một tiểu lang trung trùng hợp đi ngang qua liền cứu y, y vốn hẳn nên báo đáp ân tình của ân nhân cứu mạng, ai ngờ người này là một kẻ mặt người dạ thú, thừa dịp y không thể nhúc nhích, dùng mọi cách để khí nhục. Thậm chí còn bắt y ăn một loại kỳ dược, khiến thân nam tử có thể thụ thai sinh con. Về sau tuy y đã giết tên cầm thú kia để báo thù rửa hận, nhưng lại sớm sinh hạ nghiệt chủng, mất hết tôn nghiêm. Y hận sâu đậm nam nhân đã làm nhục y, tôn nghiêm mất hết, cũng không cách nào chấp nhận được hài tử y đã phải chịu mười tháng tra tấn bị ép sinh ra. Báo thù xong, y liền lập tức rời khỏi căn phòng nhỏ nơi đầy cóc mà y đã bị nhốt suốt một năm, thuận tay đem hai tử vút trong phòng, mặc nó tự sinh tự diệt.

Sau khi về nhà, y vì để vượt qua sự oán hận liền lập tức cưới thê tử đã được chỉ phúc vi hôn(được định sẵn), hai vợ chồng tuy không ân ái, nhưng tương kính như tân. Không lâu y lại nạp thêm hai tiểu thiếp, một ôn nhu, một xinh đẹp, quả thực khiến y hưởng thụ cuộc sống kiêu thế mỹ thiếp vậy quanh. Nhưng tiếc tiếc vui chóng tàn, thê tử nhu nhược không chịu nổi một trận phong hàn cứ như vậy mà mất, hai người tiểu thiếp một trượt chân rơi xuống nước, một khó sinh mà chết, đều rời khỏi y, để lại cho y bốn nhi tử còn nhỏ. Năm sau, y lại tiếp tục dây huyền, cưới một cô nương nhà nghèo. Nhưng tiếc vị phu nhân này cũng cực kỳ đoản mệnh, sau ba năm chung sống nàng liền bệnh chết. Y muốn tái giá, lại phát hiện mình đã lưu lại tiếng khấc thê, không còn ai chịu gả làm vợ y, đành phải cô đơn tới già.

Chuyện cũ không chịu nổi kia y chưa bao giờ nhắc tới với người khác, thời gian trôi qua y cũng dần dần lãng quên, nhưng chuyện nhi tử mang thai làm y nhớ lại những tháng ngày khuất nhục kia. Không ngờ thuốc mà lúc trước bị ép uống lại có tác dụng mạnh như vậy, dược hiệu còn truyền sang con y. Chuyện diễn ra liền tiếp ngày hôm nay làm khí lực tức giận của y cũng mất đi, chỉ còn lại phiền muộn và hoang mang. Chính mình thống hận chuyện nam nhân gian ***, mấy nhi tử sao lại đả mình như vậy, còn đồng ý hạ mình? Thậm chí không đem việc nam nhân mang thai làm hổ thẹn! Chẳng lẽ y dạy dỗ thất bại sao?

Kỳ thật Từ lão gia cần phiền não tiếp nhận không chỉ có mấy việc này, chỉ là hiện tại y không còn đủ thông minh đoán được kết cục bi thảm toàn quân bị diệt của Từ gia.

Bóng đêm thâm sâu, mọi người trong Từ phủ đều đã ngủ, trong phủ hoàn toàn yên tĩnh. Một đạo hắc ảnh thừa lúc bóng đêm che lấp vụng trộm xông vào Từ phủ, nhảy vài bước liền đến gian phòng Ngũ thiếu gia.

Từ Phượng Vũ tuy đã lên giường, nhưng cậu vẫn chưa chìm vào giấc ngủ. Chuyện xảy ra mấy ngày nay thực sự rất nhiều, giống như một vòng luẩn quẩn không thể hiểu rõ. Hơn nữa đối với chuyện phiền toán của người khác, cậu càng thêm lo cho thân thể mình. Từ Phượng Vũ cũng không phải là một người băng thanh ngọc khiết gì, chuyện khó xử cậu cũng đã làm. Hiện tại biết được thể chất đặc thù của nhà mình, cậu thân làm nam nhân tự nhiên sợ sẽ mang thai giống như nữ nhân, cũng sợ sau khi mang thai bị ái nhân đối đãi như quái vật.

Cậu sầu tư(suy nghĩ buồn bã) quá nặng, cơ hồ có thể nói là mất ngủ hàng đêm. Đúng lấy ấy Hắc y nhân nhảy vào phòng, cậu lập tức giật mình, cầm kiếm đặt đầu giường tấn công. Thấy một kiếm cậu chém tới, Hắc y nhân vội vàng mở miệng nói: “Đừng đánh! Là ta, tiểu Ngũ.”

“Diệp Phiêu?” Từ Phương Vũ giật mình buông kiếm, hỏi hẩn: “Sao người lại đến nhà ta? Còn không sợ bị người khác phát hiện.”

Diệp Phiêu nghe thấy câu hỏi của cậu có phần giận dữ, tức giận nói: “Ta có thể không tới sao? Người nói thử ta nghe! Đã nói một ngày sẽ trở lại, hôm nay đã qua mấy ngày!”

Đối với sự chỉ trích của hẩn, Từ Phương Vũ cũng rất buồn bực. Cậu vốn tính nhanh chóng trở về, chỉ là ai kêu người tính không bằng trời tính nào? Cậu bất đắc dĩ giải thích: “Không phải ta không muốn về, chỉ là nhà ta có chuyện lớn xảy ra. Đại ca, Nhị ca cùng Tam ca ta đều mang thai, cha ta vì thế mà cực kỳ tức giận.”

“A? Nam nhân mang thai!” Diệp Phiêu nghe xong nhất thời choáng váng, cổ kim kỳ đàm(chuyện là hiếm thấy) nha!

Từ Phương Vũ thấy hẩn tuy kinh ngạc, nhưng không có biểu lộ chán ghét, liền đem lo lắng mấy ngày nay ra hỏi: “Người nói chúng ta cũng làm chuyện đó, ta liệu có...”

“Rất có thể. Đại khái là thể chất người nhà người đặc biệt, nam nhân cũng có thể sinh con.” Nhất trí với những gì Từ Phương Vũ nghĩ, Diệp Phiêu gật đầu.

Hoài nghi bị khẳng định, Từ Phương Vũ có chút kinh hoảng.

“Nếu là thật thì làm sao bây giờ?”

Tâm lý không phức tạp giống Từ Phương Vũ, Diệp Phiêu ngược lại rất thoải mái, hoán toàn không về việc nhỏ mà phiền não, trực tiếp trả lời: “Đây không phải rất tốt sao? Liền sinh ra! Sinh một hài tử nửa giống người nửa giống ta, chúng ta cùng nuôi nó lớn, dạy nó võ công, không phải rất tốt sao?”

Có được sự cổ vũ của ái nhân, Từ Phương Vũ liền vui vẻ. Nhưng trong lòng cậu vẫn còn chút lo lắng, lo đến thái độ của phụ thân.

“Chính là, chính cha ta...”

“Được rồi, người đừng nghĩ nhiều như vậy, xa đáo sơn tiền tất hữu lộ, đến lúc đó cùng lắm thì ta cùng người bỏ trốn! Người lại đem nay tiểu Ngũ tính làm thế nào để đền bù cho nỗi khổ tương tự mấy ngày nay của ta đây?”

Từ Phương Vũ thấy hẩn nói chưa được mấy câu đã bắt đầu không đứng đắn, giận liếc hẩn. Tay lại thuận theo ý của nam nhân, đổ mặt nhẹ cởi quần áo, Nam nhân thấy cậu chủ động như thế, hưng phấn đem người bỏ nhào lên giường, cùng nhau quần giao.

Màn giường rủ xuống, che khuất một màn xuân quang.

4. Chương 4

Hài tử trong bụng Từ Thanh Sơn cuối cùng cũng không còn, cậu bi thương cực độ, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Cậu nghĩ tới việc không còn hài tử người kia vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cậu mà nội tâm đau đớn. Người kia vốn không cho cậu về nhà, là cậu ngàn cầu vạn cầu mới khiến hẩn cho phép mình về thăm người thân một ngày. Tính cách người kia lạnh lùng đến cực điểm, chỉ từ khi cậu có thai mới thoáng biểu lộ chút ôn nhu, hiện tại vì cậu vô ý làm sảy thai, cậu không biết nên giải thích với người kia như thế nào, người kia sẽ không tha cho cậu. Cậu mất rất nhiều thời gian mới theo đuổi được người kia, sao có thể chịu nỗi mất mát này! Cậu không dám đối mặt với sự thật, kéo dài một phút là có thể hạnh phúc một phút, cả ngày trốn trong phòng khóc. Cậu vừa nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng đầy hận ý của người kia liền cảm thấy

tuyệt vọng, hơn nữa so với trừng phạt, cậu càng sợ rằng từ nay về sau người kia sẽ không cần cậu nữa, hai người sau này không thể gặp mặt nữa. Nếu thời gian có thể lùi lại, cậu tuyệt sẽ không lại gần phụ thân đang tức giận, tuyệt sẽ không về nhà tham gia thọ yến để gặp phải trận chiến này! Thế nhưng thế gian này làm sao tìm được thuốc hồi hận, cậu tuy hồi hận vô cùng, cũng vô pháp thay đổi sự thực, chỉ có thể âm thầm rơi lệ, không ngừng cầu nguyện.

So với Từ Thanh Sơn đang cực kỳ bi thương, tình trạng Từ Lăng Sơn tốt hơn nhiều. Ngày đó Từ Lăng Sơn sinh ra một nam hài tử nho nhỏ giống như chú mèo con, hài tử sinh ra đã bị Từ lão gia ôm đi, hẳn không có cơ hội nhìn một cái. Phụ tử bị ép phải chia lìa, Từ Lăng Sương dù không yếu ớt như Tam đệ, nhưng cũng mặt mày ủ dột. Mạng nhỏ của hài tử hẳn ngược lại không quá lo lắng, hễ dữ không ăn thịt con, Từ lão gia hẳn sẽ không ra tay với tôn tử của mình. Chỉ là dựa vào sự hiểu biết của hẳn về phụ thân, Từ lão gia tuyệt sẽ không đơn giản buông tha cho phụ thân còn lại của hài tử. Đây chính là điều hiện tại hẳn lo lắng nhất, nhóc ngố Tiểu Tinh nếu nghe được việc hẳn gặp chuyện không may, nhất định sẽ bắt chết tất cả chui đầu vào lưới. Từ Lăng Sương lúc trước đã quỳ rũ Tiểu Tinh ôm mình, là vì đã thương yêu cậu sâu đậm, không thể mất đi. Khi hẳn biết mình có thai, không biết đã cao hứng biết bao nhiêu, bởi vì hẳn rất cuộc có lý do trói buộc Tiểu Tinh, không cần phải sợ hãi mất đi cậu. Thiếu niên kia tất cả đều là của hẳn, hẳn không hy vọng Tiểu Tinh có một chút thương tổn nào.

Lúc Tiểu Tinh mười tuổi phải bán mình chôn cha thì trùng hợp gặp phải Từ Lăng Sương, từ nay về sau vận mệnh cả đời thay đổi. Lúc mới gặp gỡ Từ Lăng Sương bị bộ dạng đáng yêu hai mắt đắm lệ của cậu thu hút, liền mua cậu về bên người. Tiểu Tinh càng ngày càng lớn, tình cảm Từ Lăng Sương đối với cậu càng ngày càng tăng, cuối cùng không tự kiềm chế được. Tiểu Tinh nhu thuận đáng yên rất được người khác yêu mến, hẳn sợ sau này lớn lên Tiểu Tinh bị người đoạt mất, vì thế tiên hạ thủ vi cường, cho cậu uống rượu có xuân dược. Một đêm xuân tình của hai người thành chuyện tốt với hẳn, Tiểu Tinh chủ động chịu trách nhiệm với hẳn, làm hẳn tâm hoa nở phóng. Nhưng tâm tính thiếu niên bất định, một lần hoan ái sao có thể trói buộc cậu cả đời? Cho nên khi hẳn biết mình có thai chẳng những không lo lắng, ngược lại cảm thấy hạnh phúc. Có hài tử bọn họ chính là người một nhà, không chỉ là mối quan hệ thể xác đơn thuần. Dù chỉ là vì hài tử, Tiểu Tinh cũng sẽ không rời hẳn đi.

Từ lão gia nếu muốn giết Tiểu Tinh, Từ Lăng Sương dù phải liều mạng cũng không cho. Hẳn hiện tại chỉ mong Tiểu Tinh không chui đầu vô lưới của phụ thân.

Sự thực chứng minh, lo lắng của Từ Lăng Sương là có lý do, sau khi Tiểu Tinh nghe nói hẳn gặp chuyện liền chạy tới tự thú. Cậu là sai vật của Nhị thiếu gia, mắt thấy thiếu gia mấy ngày không trở lại, tùy tiện nghe người ta nói cũng có thể đoán được phần nào, Sau khi biết chuyện lòng cậu như có lửa đốt, chẳng quan tâm an nguy của mình mà trực tiếp chạy tới cầu kiến lão gia.

Từ lão gia chăm chú đánh giá thiếu niên đang quỳ trước mặt. Tiểu Tinh ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, mắt khóc đến hồng hồng, có cảm giác của một chút tỏ con yếu ớt đáng yêu. Bộ dạng cậu hồn nhiên vô tội làm Từ lão gia cảm thấy vốn là con mình lừa gạt một tiểu hài tử, không cách nào nhẫn tâm ra tay. Đang do dự, Từ Lăng Sương lại chạy tới, làm y càng khó có thể xuống tay.

Sau khi Tiểu Tinh tự thú, Từ Lăng Sương nhanh chóng nhận được thông báo, không thể ý thân thể sau khi sinh ăn còn yếu ớt của mình hỏa tốc chạy tới cứu người.

“Không phải lỗi của hẳn, tất cả đều là do ta bắt buộc, cha muốn phạt liền phạt ta đi!”

Từ Lăng Sương đem chuyện của hai người kể lại một lần, liều mạng cầu xin phụ thân bỏ qua cho Tiểu Tinh. Tiểu Tinh cũng cầu lão gia không cần làm khó Nhị thiếu gia. Hai người cùng quỳ cầu tình thay đổi phương, Từ lão nghe nửa ngày, cảm thấy mình thành người xấu cậu gây đánh uyên ương, bắt đắc dĩ thờ dài. Y cuối cùng cũng không thể nhẫn tâm tránh phạt thiếu niên nhìn qua đã thấy vô tội này, con y bỏ thuốc người khác y còn có gì để nói.

Nghĩ nghĩ, dù sao bản thân từ đầu cũng chỉ là muốn ôm cháu nội, hiện tại cháu nội cũng đã ôm rồi, cũng không cần quản chuyện loạn thất bát tao này làm gì.

5. Chương 5

Chuyện Nhị thiếu gia vừa được giải quyết, chưa qua mấy ngày, lại có một nam tử áo đen tới chơi. Người này không nói một lời, không để ý bị ngăn cản mà trực tiếp xông vào Từ phủ, làm người từ trên xuống dưới của Từ phủ kinh động.

Người Từ gia nghe nói có người xâm nhập, đều đi ra xem xét. Từ Thanh Sơn vốn ở trong phòng vì việc để non mà thương tâm, giờ nghe thấy có một người áo đen xông vào Từ phủ, liền điên cuồng chạy ra. Cậu vừa chạy ra, mắt thấy người lại áp úng không dám bước lên.

Hắc y nhân vừa thấy Từ Thanh Sơn mắt liền lạnh, trực tiếp tiến lên tát vào mặt cậu một cái. Thân thể Từ Thanh Sơn sau khi để non suy yếu, làm sao chịu nổi sự đối đãi bạo lực của hắn, nhất thời ngã xuống đất, một bên mắt sưng lên.

Mọi người trong Từ gia thấy thế giận dữ không thôi, đang muốn tiến đến nâng Từ Thanh Sơn dậy rồi mạnh mẽ lên án Hắc y nhân, đã thấy Từ Thanh Sơn không ngại đau đớn ôm chân nam nhân, cầu khẩn nói: “Chủ nhân, ngài đừng giận ta!”

Mọi người lập tức bị hành động của cậu làm sợ ngây người, sợ tới mức không nói ra lời. Từ lão gia thấy cậu cam chịu thấp hèn như thế tức giận vô cùng, mắng chửi nhi tử không biết thẹn. Từ Thanh Sơn bị y mắng mà nội tâm chua xót, bất tri bất giác lệ rơi đầy mặt, nhưng vẫn không chịu buông chân nam tử ra. Yêu đã thành si, dù bị mắng chửi thấp hèn cũng không thể rời xa.

Hắc y nhân thấy cậu rơi lệ, nội tâm phiền muộn, kéo cậu kẹp dưới tay vội chạy đi. Từ gia thấy hắn mang người đi, cũng không biết có nên đuổi theo hay không, đồng loạt nhìn về phía phụ thân xin ý kiến. Từ lão gia bị chuyện này làm cho đau đầu, đối với Tam tử vừa tức vừa thương, giận cậu cam chịu thấp hèn, thương cậu bị người bắt nạt. Y như thế nào cũng không hiểu mình mạnh mẽ thế này, sao lại sinh ra đứa con cam chịu thấp hèn đến phát bực! Càng nghĩ càng làm y thấy tức

Lúc Từ lão gia buồn bực đột nhiên nhớ tới đối đãi ôn nhu của người nọ lúc trước, lúc ấy chỉ cảm thấy bị đối xử như nữ nhân mà khuất nhục, hôm nay thấy cách hai người trước mặt đối xử với nhau, mới giật mình nhận ra người nọ đối y thật tốt. Nhất thời cảm thấy xúc động, lại liên hệ với chuyện của Trương tử Nhị tử cùng Tam tử, ngồi bên bàn cơm uống rượu giải sầu.

Lúc này đã là giữa trưa, Hắc y nhân xông vào lúc người Từ gia đang dùng cơm trưa, hiện tại Hắc y nhân đã đi, mọi người tự nhiên lại trở về bàn cơm. Từ lão gia uống liền hai chén, mới nhớ tới hôm nay bên bàn cơm thiếu người. Hắc y nhân xông vào Từ phủ gây kinh động lớn như vậy, lại không thấy tiểu Ngũ đi ra ngó ngang. Từ lão gia nghi hoặc, vừa định kêu người đi xem chuyện gì xảy ra, liền thấy Từ Phượng Vũ khoan thai đi đến. Lúc đi còn gấp lớn, bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ.

“Ngủ đến giờ mới dậy, còn thể thống gì!”

Từ lão gia tâm tình khó chịu, bắt được lỗi sai nhỏ nhỏ của nhi tử liền lải nhải không ngừng. Từ Phượng Vũ nghe thấy phiền, mấy ngày nay cậu đều cảm thấy buồn ngủ, trước kia mỗi ngày nghe thấy tiếng gà gáy liền múa luyện kiếm pháp, hiện tại đêm thường mất ngủ, người rất lười nhác, sáng sớm thường không dậy nổi, ngày ngày bỏ mất thời gian luyện kiếm. Còn tiếp tục như vậy không được, võ công đều hoang phí.

Chuyện Hắc y nhân vừa xảy ra, tâm tính mọi người đều không tốt, yên tĩnh ăn cơm không muốn làm phụ thân thêm tức giận. Ai ngờ đang ăn cơm trưa ngoan lành, Từ Phượng Vũ đột nhiên nôn khan, che miệng thần tốc phi ra cửa.

“Nó sẽ không phải...”

Phụ tử Từ gia thấy phản ứng trước mặt của cậu, nội tâm dao động, đều nghĩ đến chuyện không tốt kia. Mấy ngày nay thường thấy nam nhân mang thay, mọi người ở đây cũng đã có loại kinh nghiệm này, phản ứng hiện tại của Từ Phượng Vũ làm sao lại không khiến bọn họ nghĩ đến chuyện nôn nghén?

Từ lão gia bị kinh nghiệm mấy ngày nay dọa chết lặng, bình tĩnh lại liền lập tức cho người mời đại phu tới chẩn bệnh cho Từ Phượng Vũ. Tục ngữ nói hảo bất linh hoại linh (điều tốt không linh, điều xấu lại linh), thật đúng với những gì y đã đoán, Từ Phượng Vũ đã có thai ba tháng. Từ Phượng Vũ sau khi tin liền cả

kinh, có điểm bất an cũng có điểm vui mừng, còn có chút sợ hãi với việc sinh hài tử. Khác với ngũ vị tạp trần(cảm xúc rối ren) của cậu, lòng Từ lão gia chỉ có trăm phần buồn bực. Nhi tử liên tiếp rơi vào tay giặc, y ngay tức để tức giận cũng không có. Cuối cùng y cầm tay Từ Hàn Tự, thở dài: “May là Tự Nhi không như vậy, bằng không ta sao có thể sống nổi nha!”

Tứ thiếu gia nghe vậy liền chột dạ. Kỳ thật từ năm năm trước, cậu đã sanh một nam hài. Lúc này cậu nào dám nói thực với phụ thân, sợ phụ thân luẩn quẩn trong lòng, liền đem lời đến cửa miệng nuốt lại. Nhưng chuyện này cuối cùng cũng không giữ được. Dù sao cũng đã sinh một hài tử, làm thế nào mà có vận khí tốt để vĩnh viễn che đậy.

Ngày hôm sau đột nhiên có hạ nhân Ngôn gia tới tìm Từ Hàn Tự, nói tiểu thiếu gia mắc bệnh đậu mùa. Từ Hàn Tự nghe vậy hoảng hốt, cái gì cũng mặc kệ, vội vàng muốn sang Ngôn gia vấn an. Từ lão gia thấy cậu kinh hoảng như vậy, tựa như bị bệnh chính là hài tử của mình, lập tức nghi ngờ, ép hỏi cậu.

Từ Hàn Tự thấy chuyện cuối cùng cũng không giấu được, hơn nữa cậu cũng không giấu điểm phụ thân, liền quỳ xuống khấn cầu: “Cha đã thành toàn cho Nhị ca, vậy xin người hãy tha thứ cho nhi tử!”

Từ lão gia đã có chuẩn bị sẵn, nên không quá kinh ngạc. Mấy ngày nay đã nhận quá nhiều kích động, năng lực chấp nhận của y cũng tăng lên. Y thở dài một hơi, ánh mắt không không chế được nhìn vào bụng Từ Hàn Tự: “Chẳng lẽ người cũng...”

“Vâng, nhi tử năm năm trước cũng đã sinh hạ một nam hài...”

Từ lão gia kinh ngạc hỏi: “Đối phương là ai?”

Từ Hàn Tự còn chưa kịp trả lời, trong đầu y liền lóe lên, nghĩ đến người vừa tới báo tin, y trong lúc đó đột nhiên hiểu rõ.

“Là tiểu tử Ngôn gia?”

“Vâng... Phụ thân anh minh.”

Ngôn gia và Từ gia là thế giao(bạn bè), Đại thiếu gia Ngôn gia cùng Từ Hàn Tự cùng tuổi, hai người chơi thân từ nhỏ, cảm tình cũng vô cùng tốt. Sau khi Từ Hàn Tự tròn mười lăm tuổi, hai người liền tự định chung thân, kết bạn đồng hành cùng bước chân vào giang hồ. Nhoáng một cái đã bảy năm, trưởng bối nhà lại đều không phát hiện ra sự thật bên trong, ngay việc hai người sớm đã sinh một tiểu oa nhi cũng không biết, thật khiến y thấy xấu hổ.

Từ lão gia cảm thấy hổ thẹn, thông qua chuyện mấy ngày nay, y mới phát hiện mình cho tới giờ đều không quan tâm đến mấy nhi tử. Ngay cả việc bọn họ yêu, thậm chí châu thai ám kết cũng không biết được, quả là quá mức thất trách. Nếu như lần này không gọi mấy người về, sợ là bọn họ cũng sẽ giấu điểm mọi chuyện như Tự nhi, đợi sau khi sinh hạ tiểu oa nhi mới trở về gặp y, từ đầu đến cuối đều che giấu y.

Từ gia toàn quân bị diệt, Từ lão gia đã vô lực sinh khí, y khoát khoát tay mặc kệ nói: “Đi đi, ngay cả hài tử cũng đã sinh thì ta còn có thể nói gì nữa...”

Từ Hàn Tự nhận được sự chấp thuận của phụ thân, vui mừng khôn xiết, nước mắt lập tức rơi xuống. Mấy năm nay cậu đều một mực giấu điểm chuyện sinh ra hài tử, chỉ sợ phụ thân sẽ ép bọn họ phải chia lìa. Nhưng ai ngờ phụ thân lại đồng ý, cho nên hiện tại chỉ nghe câu nói bất đắc dĩ kia cũng kích động rơi lệ.

Cảm động thì cảm động, phụ thân bị kích động vẫn không quan trọng bằng nhi tử mắc bệnh. Từ Hàn Tự nhờ đến bệnh tình của nhi tử, xé chiều hôm đó liền vội vàng xuất phát.

6. Chương 6

Mấy ngày sau, một nam tử tướng mạo âm nhu tiến đến bài phòng, cầu kiến Từ Thanh Y cùng Từ lão gia.

Từ lão gia thấy người này chính là nam nhân đã khiến Đại nhi tử của y to bụng, hùng hổ đáp ứng gập mặt, ý định hỏi tội. Nhưng đến lúc hai người thật sự gặp mặt, y vừa thấy người kia, tức giận trong lòng lại không hiểu tại sao mà tiêu tan vài phần. Từ lão gia gần đây chán ghét nam nhân có nét nữ tính, nhưng nam tử trước mặt lại không làm y ghét bỏ, ngược lại có vài phần yêu thích. Lại nói, đứa nhỏ này có vài phần quen mắt, hình như đã gặp ở đâu.

Nam nhân thấy Từ lão gia ngược lại không chột dạ, vừa cười vừa nói: “Hài nhi Lưu Thần Sa bái kiến phụ thân đại nhân!”

Lời này nói ra nửa dơi nửa chuột, những người khác trong đại sảnh đều có phần khó hiểu. Nghe thấy nam tử họ Lưu, Từ lão gia cảm thấy có vài phần bồn chồn, lập tức có dự cảm chẳng lành.

“Ngươi... Ngươi...” Đáp án sinh động, Từ lão gia mồ hôi lạnh đầy đầu.

Lưu Thần Sa cười nhạt một tiếng, nói: “Có một cố nhân muốn gặp phụ thân, không biết ngài có gặp hay không?”

Tim Từ lão gia sớm đã lên tới cổ họng, hiện tại chỉ cảm thấy chóng mặt hoa mắt, có chút không rõ ràng, những tựa hồ cảm thấy minh bạch. Đúng lúc y đang do dự, một trung niên nam tử bước vào phòng khách. Nam nhân này mặt mũi cạo vài phần tương tự Lưu Thần Sa, mặc dù đã lớn tuổi, nhưng cũng có thể thấy khi có trẻ là một tuyệt đại phong hoa.

Từ lão gia vừa nhìn liền biết gã là ai, người này từng thừa dịp y bị thuong mà cường bại, thậm chí ép y dùng thân nam tử sinh con. Trong lòng y cực hận người này, dù có hóa thành tro bụi y cũng nhận ra. Y tuy đã giết người này một lần, theo lý thuật báo thù đã nhiều năm cũng nên quên đi, nhưng chẳng hiểu tại sao, giọng điệu cùng hình dáng của người này, ngay cả lời nói ép buộc, y lại chưa từng quên, nửa đêm nằm ngủ cũng có gã trong mộng, làm y nội tâm buồn khổ. Hôm nay y thấy đại cừ nhân chưa chết, nhất thời sững sờ tại chỗ.

“Ngạn, người còn nhớ ta không? Còn nhớ hài nhi của chúng ta không?”

Sao lại không nhớ rồi? Từ lão gia nghe xong lời nói của nam nhân, trong nháy mắt tỉnh táo lại, rút roi quất về phía nam nhân.

Lưu Thương Thuật không biết võ công, bằng không năm đó sẽ không bị Từ lão gia mới khôi phục lại một kiếm đâm trúng, thiếu chút nữa thì quy thiên. Mà gã năm đó mệnh tốt, ngày bị thương vừa vặn là lúc sư huynh gã tới thăm, bằng không không chỉ gã, mà ngay cả con của bọn họ Lưu Thần Sa giờ cũng không còn.

Biết cơn giận nam nhân vẫn chưa tiêu trừ, Lưu Thương Thuật cũng không trốn tránh, đứng đó để Từ lão gia quất vài cái cho hết giận. Vết thương của gã năm đó tuy đã chữa khỏi, nhưng vẫn để lại bệnh căn, thân thể không quá tốt. Từ lão gia quất vài cái, gã chịu không nổi liền té xỉu xuống mặt đất. Từ lão gia thấy gã ngã xuống, không hiểu sao tay liền mềm nhũn không đánh nổi.

Lưu Thần Sa thấy y ngừng, tranh thủ thời gian tiến tới khuyên nhủ: “Một đao chém xuống không đủ tiêu trừ tức giận, không bằng dùng cách của ta để trị y.”

Thấy Từ lão gia có hứng thú, liền tiến tới bên tai y nói này nói kia. Từ lão gia nghe xong liền mừng rỡ, cực yêu mến nhi tử cách biệt hơn hai mươi năm kia, hơn nữa nội tâm áy náy, giữ chặt tay hẳn hỏi chuyện mấy năm nay.

Lưu Thần Sa đem chuyện sau khi Từ lão gia rời đi kể lại, luyện chữ học y, một chút chuyện bất thương. Ngược lại phụ thân Lưu Thương Thuật hơn hai mươi năm này đều bị thương tưởng nhớ cố nhân, khiến y nổi lên tâm giết dây, thay gã nói vài câu tốt đẹp.

Từ Thanh Y thấy Lưu Thần Sa đúng là con ruột phụ thân, thấy như có sấm sét giữa trời quang. Cậu lập tức nhớ lại cả quá trình hai người gặp gỡ tương giao, thương tâm nói: “Hóa ra... Hóa ra tất cả đều là người gạt ta!”

Lưu Thần Sa thấy cậu thương tâm như thế, liền biết cậu hiểu lầm, vội vàng ôm cậu reo lên: “Không phải không phải, ta tiếp cận ngươi thực là có mục đích, nhưng là thật tâm thích ngươi, ngươi không nên hiểu lầm. Ta thề với trời, nếu có nửa câu giả dối, liền chết không có chỗ chôn!”

Từ Thanh Y vội vàng che miệng hắt lại, không cho hắt nói lung tung. Thấy hắt ngay cả thề độc cũng dám, liền tin hắt thực tâm.

Từ lão gia thấy hai người như thế, nội tâm sầu lo. Đơn giản là hai người là anh em ruột, yêu nhau chính là quan hệ loạn luân, vội vã chia rẽ hai người.

Hai người tình thâm ý trọng đâu chịu tách ra, Từ Thanh Y bị bức mà nói: “Chúng ta không phải là anh em ruột! Ta căn bản không phải là con ruột của phụ thân! Nương ta năm đó có người yêu khác, đáng tiếc đối phương bạc mệnh, nương ta vừa mang thai ta hắt liền ngoài ý muốn qua đời. Đúng lúc ấy cha đến cầu thân, nương ta không muốn ta sinh ra đã không có cha, liền đáp ứng hôn sự. Dấu điểm chuyện lớn này, lòng nàng áy náy, hơn nữa còn nhớ thương cha ruột ta, nên năm ta năm tuổi liền buồn bực mà chết.”

Từ lão gia nghe việc mình nuôi con thay người, tâm bức bối, nhưng không nổi giận. Từ Thanh Y tuy không phải là con ruột của y, nhưng giờ lại thành con dâu y, lại đang mang thai, sao có thể trừng phạt được. Lòng y ghen lại cơn tức này, mắt thoáng nhìn, thấy người đang nằm trên mặt đất kia, đột nhiên nhớ tới chủ ý của Lưu Thần Sa, âm hiểm cười.

~~~~~

Lưu Thương Thuật vì đau mà tỉnh dậy, hạ thân có cảm giác đau đớn kịch liệt như bị xé nát. Gã mở mắt nhìn thấy nam nhân nhiều năm ái mộ đang nằm trên người gã chuyển động, mỗi động tác đều đem phần thân đang cắm trong hậu đỉnh gã nặng nề đâm vào.

Từ lão gia là lần đầu thương nam nhân, lại có ý định trả thù cố ý không cho gã sống khá giả, không thềm chuẩn bị mà trực tiếp cắm vào. Lưu Thương Thuật cảm thấy hạ thân ướt sũng, rõ ràng thấy chảy không ít máu. Có máu làm trơn Từ lão gia càng dễ dàng hành động, làm trên người gã không biết bao lâu.

Thấy gã tỉnh lại biểu tình chán kinh, Từ lão gia đắc ý nói: “Hắc hắc, nhi tử nói đúng. Người khiến ta chịu khuất nhục, ta trả lại người gấp đôi! Tiểu mỹ thân, ngoan ngoãn sinh con cho gia đi!”

Thấy biểu lộ cao hứng của y, Lưu Thương Thuật tuy hạ thân đau đớn khó nhịn, nhưng trong lòng lại rất vui sướng. Gã đã nhiều năm không có thân cận cũng người yêu, hôm nay cự ly gần như thế, có thể vươn tay ôm y vào lòng, nội tâm sao lại không kích động.

Gã đau nhức cùng khoái hoạt, khớp mắt tràn ra một giọt nước mắt hạnh phúc.

Từ nay về sau, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, ta sẽ đối tốt với người, mong người cũng sẽ đối tốt với ta.....

~ Chính văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chau-thai-am-ket>